

Эдип ЭМИРОВ (с. Воинка Красноперекоского района, Республика Крым, Россия)

Иштирак эткенлер

Муэллиф, масалнынъ сеси.

Амиде, 16-18 яшында эдепли ве алидженап къыз.

Аблай баба, тул акъай, Амиденинъ бабасы, туджджар.

Энвер деде, Амиденинъ къартбабасы, бильгили къартий.

Зеэрбике, Аблай баба янъы апайы, фалджы ве кельмешек.

Айтав, Зеэрбикенинъ юзсиз къызы.

Къартий, кулерюзлю къарт битай.

Дев, узун бойлы тылсымлы къараман.

Къызыл пери, баласыны къайгъыргъан къадын.

Ешилъ пери, баласыны къайгъыргъан къадын.

Султан, Къырымнынъ ханы.
Шаин эфенди, Ортаяшлы бир везир.
Къарылгъач эфенди, Ортаяшлы бир везир.

1. НАТ. ЭВНИНЪ АЗБАРЫ – САБА

Иштиракчилер: Муэллиф, Амиде, Зеэрбике, Айтав, Аблай баба.

Сабанынъ эрте маали. Кой уяна, азбар уяна.

Муэллиф: Аман-заман экенде,

Эвель заман экенде,

Къарылгъач молла экенде,

Аюв кельмешек экенде.

Къартал султан экенде,

Къашкъыр баба экенде.

Бир заманда бар экен, бир заманда ёкъ экен, бир акъайнынъ бир де къызчыгъы бар экен. Бу ай десенъ айдан, кунъ десенъ кунъден дюльбер экен. Эв къадынсыз олмаз. Къыз анасыны сагъынып агълай, шай дей де, акъай къызы олгъан тул бир къадынгъа эвлене. Иште, бойле де берабер яшайлар.

Санагъа Амиде чыкъа.

Амиде: Не гузель яшамакъ ана-Ватанда,

Сабасы акъшамы пек гузель.

Уянсанъ, козюнъни ачаракъ танъда,

Юзюнъни охшаса хафиф ель.

Мераба, дей манъа озен ве чайыр,

Мераба, Ватаным, сабалар хайыр!

Мераба, деп мени озюнъе чагъыр,

Мераба, миллетим, сабалар хайыр!

Эвден эсней-эсней Зеэрбике чыкъа.

Зеэрбике: Айды, этер энди, къапат агъызынъны, сабадан берли къычырасынъ, манъа бир сув

кетир ичейим.

Амиде: Селям алейкум. Сабалар хайыр.

Зеэрбике: “Сабалар хайыр, Зеэрбике ханым”, деп айт, будала! Акъылынъ асыл ёкътыр.

Эснеп эвден Айдав чыкъа.

Айтав: Анай!!! Ач олдым, ашымыз къайда.

Зеэрбике: Шимди бусы йырлап тойса, ашарыкъ та.

Амиде: Бабам кельсе, берабер софрагъа отуарыкъ, ИншаАллах.

Айтав: Эй, тентек, сагъырсынъмы?

Зеэрбике: Не? Меним къызым ашамагъа истей, сенинъ бабанъ сипиркиси киби юрип тойгъандже биз ачлыкътан оледжекмиз! Тез софраны донат дедим!

Амиде: Бабамнынъ апайы олсанъыз да, манъа шай къатты сёзлерни айтманъыз.

Зеэрбике: Даа бир кере айтчы? Къатты сёзлерми? Шимди санъа ойле запарта ашатырым, эки якъынъ бир кельмез, юзюньни коръмесе эдим, юрьмеге ёлунъны тапамазсынъ, мен сени...

Апансыздан одун топлап Аблай баба келе.

Аблай баба: Вай, къызларым тургъанлар демек! Сабалар хайыр, къызым, сабалар хайыр къызым, сабалар хайыр апайчыгъым!

Зеэрбике: Алейкум селям, козюмнинъ ярыгъы, юречигимни эсир эткен пельваным. Насылсынъ, аманым? Болдурмадынъмы? Отур, биз санъа къаве пиширейик!

Аблай баба: Сагъ ол, джанчыгъым. Ана, одунлар сатып бир-эки капик къазандым! Къызлар, сонъ, ал-эвалларынъызны анълатынъыз!

Айтав: Бабай, манъа янъы антер керек! Эскиси текмиль ипранды! Чиркин олсам, кимсе мени къоджагъа алмаз!

Зеэрбике: Эльбет, акъайчыгъым, къызымызгъа янъы антер керектир, баштан буны тюшюнейик!

Амиде: Арпамыз къалмады, сыгъырларгъа бериледжек пичен де битти, эвимизде не де пирнич, не де къартоп къалды! Баба, баштан ашамагъа аш алайыкъ!

Зеэрбике: Акъайчыгъым, къызынъ тек озюни тюшюне, онъа бир шейлер айтса. Ана-бабасынынъ сёзлерине асыл да урьмет ёкъ.

Амиде: Сиз меним анам дегильсиз, огей ана - ана дегиль! Меним аначыгъым, рахмет олсун джанына, эль тюбюнден озь акъайыны сёгюп, юзюне бакъа-бакъа пиязланмаз эди!

Зеэрбике: Аблай, ана, коресинъ, даа тиль къайтара! Мен сени сёгмедим, о ифтира чыкъара! Чингене агъызынъ къурусун! Тъфу!

Амиде: Ялангъа къаршы агъзыны ачмагъан да яланджыдыр!

Зеэрбике: Ах сен, мен санъа аналыкъ этмесе эдим, кой копеги киби юрер гезер эдинъ!

Амиде: Яланджы козюнден билинир.

Зеэрбике: Ювасыз йылан!

Аблай баба: Етер дедим! Амиде, ананъа тиль къайтарма.

Амиде: О меним анам дегиль.

Аблай баба: Айты сус! Айтав, къызым, шимди барып санъа янъы антер аладжакъмыз!

Зеэрбике юзюнде хошнут тебессюм пейда ола. Айтав къувана.

Аблай баба: Амиде, бизим ашымыз битсе, къартбабанъа бар, ондан борджкъа курпелер, себзелер, мейвалар, джеvizлер, этни ал. Екяне турунына берердир, къысмет. Акий алда лячаре, сенинъ алтын тарагъынъны сатмалымыз!

Амиде: Ах бабам, я бу анамдан къалгъан екяне шейдир! Япманъыз, бабачыгъым!

Аблай баба: Къызым, я къорантамызгъа пара етишмесе, не япмалы?

Амиде: Ерсиз себепсиз антерлерни алма!

Амиде сепет алып кете.

Зеэрбике: Козюм коръмесе эди сени! Акъайчыгъым, бойле сёзлернен бу онъмаз юречигимни къарпалай!

Аблай баба: Айды, джанчыгъым, раат ол, агълама! Эр шей яхшы олур!

2. НАТ. ЭВНИНЪ АЗБАРЫ – КУНЬДЮЗ

Иштиракчилер: Муэллиф, Амиде, Энвер деде.

Куньдюз. Энвер къартбабай теректен джеvizлерни топлай.

Муэллиф: Бабасыз - ярым оксюз,

Анасыз - бутюн оксюз.

Огей анай бар олса да,

Онынъ джаны сувукъ буз.

Торун балдан татлы ола,

“Торунчыгъым” деп, яна.

Ах, къартийим, элинъизни,

Алсам, башым айына.

Азбаргъа Амиде кире. Энвер деде баштан оны корьмей къала, джевизлерни топлай.

Энвер деде: Джевизинъ къабугъындан
Эллерим бояланды.
Эй, къыз, сенинъ севгинъден
Юрегим яраланды.

Айланып Амидени коре, ойнамагъа башлай.

Энвер деде: Арслан яврум, къыз, сенинъ адынъ Амиде,
Юр, кетейик яйалара кезмее.
Фындыкъ, фыстыкъ алдым санъа емее,
Чокъ беклетме акъшам сайын, Амиде.

Энвер деде кедерли Амиденен берабер ойнай. Сонъунда Амиде деденинъ элини опип.

Амиде: Селям алейкум, ах меним къартбабачыгъым. Сизге келип те, бир вакъыт эвиме
къайтмаз эдим...

Энвер деде: Бу дюнъяда тек олюмге чаре ёкътыр, алтыным! Не олды, дердинъни анълат.

Амиде: Тилим айланмай айтмагъа, сизге бичаре башыма кельген беляларым неге ярар?..
Озюнъизни анълатынъыз, сизинъ ишлеринъиз насыл?

Энвер деде: Насыл олсун, къозучыгъым, гедже-кунъдюз иштен иш. Йырларым бир
эглендже, янъгъызлыкъ агъыр эмиш.

Амиде: Ах, къартбабачыгъым, сизге кочер эдим, о эвни къалдырар эдим амма, бабам къаиль
олмай. Эльбет, кетсем о эки юкъу чувалы бир шей япмазлар.

Энвер деде: Мен де истер эдим, бенъсиз къушчыгъым, эвим сенсиз бош, озъ ананъа, азиз
къызчыгъыма о къадар ошайсынъ... Санки, къызымнен лаф этерим! Токъта, биз бунъа бир
чаре тапарыкъ.

Амидени къучакълай.

Энвер деде: Дердинъни анъладым, алтыным...

Куле.

Амиде: Я, къартбабам...

Энвер деде: Килерге кир де (севгини ифаделеген тебессюмнен), санъа не керек олса, оны ал. Екяне торуныма эдие олсун. Сен киби байлыкъ ич бир байда, ич бир султанда ёкътыр!

Амиде: Къартбабам, бабама айтарым, сизге кочерим, о эвде яшайджам! Бабамнынъ къорантасына да феналыкъ истемейим. Бир кунъ манъа айттынъыз да “ямангъа баш олгъандже, яхшыгъа ёлдаш ол”.

Энвер деде: Ах меним акъыллы, къызым.

Оймакъ агъыз, фындыкъ бурун.

Юзюм козь, Къалем къаш,

Тахта манълай, алтын баш!

Амидени охшай.

Амиде: Къартбабам, кечке къалсам, кене сёгеджеклер. Уйле ашларыны бакъмагъа керегим!

Энвер деде: Вай, къызым, даа текаран къал, берабер ашайыкъ, санъа о къадар масал айтарым!

Амиде: Ярын келинъиз, къартбабам! Мени шу эвден алынъыз, риджа этем!

Энвер деде: Сагълыкънен бар, балам!.. Къызымдан сонъ къалгъан екяне нурчыгъым, ах, бу яланджы дюнья. Яраббим, бу баланы кыйнама, юреги темиз, башында акъылы бар.

Аминъ...

Ишине къайта.

Энвер деде: Мен анамнынъ бир къызы эдим,

Бакъытлы олдым.

Ачылмамыш гъондже гуль эдим,

Ачылдым, солдым...

3. НАТ. ОРМАНДАКИ ОЗЕН ЯЛЫСЫ – КУНЪДЮЗ

Иштиракчилер: Муэллиф, Амиде, Къартий.

Амиде: Ах, ёлум узакъ, эвге кетмели. Ашыкъайым!

Къызчыкъ тез акъкъан озенден кечеджек ола. Онынъ алтын тарагъы сувгъа тюше. Къызчыкъ оны алмагъа тырыша, амма чаресиз.

Амиде: Тарагъым, анамдан къалгъан екаяне мирасым! Токъта озенчик, сувынъны акъытма, токътаса!

Далгъалар эп шиддетлене. Къызчыкъ зорнен сувдан чыкъты ве агъламагъа башлай.

Амиде: Аллахым, энъ севимли адамымдан къалгъан тек бир шейим бар эди, оны да элимден къачырдым. Меним не къабаатым бар?

Муэллиф: Амиде озеннинъ янында токътай. Ойланып тургъанда, озъ анасыны хатырлай да, инджи киби яшлар тѣкип, агъламагъа башлай. Бираздан юкълап къала.

Къартанай къызчыкънынъ агълагъаныны эшиткенинен, онынъ янына келе.

Къартий: Не ичюн агълайсынъ, къызчыгъым, санъа не олды? деп сорай.

Къызчыкъ козылерининъ яшыны сюртип.

Амиде: Неге агъламайым? Эр кунъ аш бакъам, чалышам, умятим исе ёкътыр. Ашыкъып озеннинъ о ягъына кечкенде, тездже барып етейим дегенде, тарагъымны сувгъа тюшип кетти... Шимди эвге барсам, огей анам, ким биле, не къадар котеклер...

Къартий: Агълама, къызым, мен сени бахытлы этерим. Сен отур да, меним башымны бакъ. Мен бираз юкълайым. Башымны бакъкъанда, ондан акъ сув, сонъ ешилъ сув акъар, бу вакъыт мени уятма. Сары сув акъкъанда мени уатырсынъ. Анъладынъмы, къызым?

Амиде: Анъладым, къартанай.

Онынъ башыны бакъмагъа башлай.

Муэллиф: Къартанай юкъугъа дала. Къартанайнынъ башындан акъ сув, сонъ ешилъ сув акъа, къызчыкъ оны уянтмай. Сары сув акъкъанда уянта. Къартанай шу сары сувнен къызчыкънынъ башыны юва ве явлыкънен багълай.

Къартий: Къызым, сакъын башынъны чезме, къайда ювдылар деп сорасалар, айтма.

Къартий деф ола. Орман геджеге дала.

Муэллиф: Кунеш къона башлагъанда къызчыкъ къоркъа-къоркъа эвине къайта. Авада исе тылсым къокъусы дуюлмагъа башлай...

4. НАТ. ОРМАНДАКИ ОЗЕН ЯЛЫСЫ – АКЪШАМ

Иштиракчилер: Муэллиф, Амиде, Дев, Къартий.

Муэллиф: Къызчыкъ, козьлерини ачкъанынен, тарагъыны къайтармагъа истей. Лякин озенден кечейткъанда урчугъы сувгъа тюшип кете. Огей анасындан кореджек джезасыны тюшюнип, даа зияде агъламагъа башлай. Озеннинъ янында бир къартанайчыкъ яшай экен.

Акъшам. Орман озенининъ сай ялысы. Орманнынъ чалыгъындан юксек бойлу Дев чыкъа.

Дев: Вай! Амма да ачым, халъклар! Озюм бир къойлар сюрюсини алып ашар эдим! Амма да ачым, амма да ачым я!!!

Онынъ къычыргъанындан Амиде козьлерини ача, амма индемей ята, санки эп юкълай.

Дев: Вай, къашыма бит тюшсин! Я бу бир къызчыкъ та! Юкълаймы? Тирими? Янында исе ашларнен сепет! Хм. Къызны ашайыммы, сепетними? Хм?..

Амиде: Ашамангъыз мени, Дев агъам!

Дев: Ана, сабалар хайыр, юкъу торбасы! Ха-ха-ха! Сабалар хайыр! Иште отурып тюшюнем, сени ашайыммы сепетинъними?

Амиде: Мерамет эйленгиз, дев агъам! Ашымны гъайып этсем, огей ана джанымны алып! Оксюзнинъ джаныны агъыртмангъыз!

Дев: Токълукъ яраштырыр, ачлыкъ талаштырыр. Вай, оксюз экенсинъ! Я мен де оксюзим! Бабам анамны ачлыкътан ашап тагълады, мен исе бабамны ашадым, онынъ ичюн мерамет не олгъаныны ич бильмейим!

Амиде: Огей анам мени къыйнай, тувгъан бабам мени севмей, аякъ тюбюне ала, къартбабачыгъымда яшамагъа рухсет бермей, сиз де ашайджакъ оласыз! Эр кес бичаре етимни эзмек-азапламакъ истей!

Дев къызнынъ козь яшларыны корип, йымшай.

Дев: Инълеме, къызчыкъ. Етер, къоркъма дедим. Меним бабам анамны ашамады, олар шимди Джаны койде яшайлар. Мен исе мектепке кирмеге истедим, амма мен киби девлерге билесинъ насыл айталар?

Амиде шыншыкълап.

Амиде: Насыл?

Дев: Къой чувалгъа ур диваргъа! Аха-ха-ха!

Амиде: Кулюнчли дегиль...

Дев: Ойлеми? Багъышла. Айса, яваш-яваш кетейим. Сагълыкънен къал, къызчыкъ.

Амиде: Токътанъыз, Дев агъа!

Дев: Не олды? Мен сени ашап ютмакътан вазгечтим, сѣз берем!

Амиде: Ёкъ, мен артыкъ сизден къоркъмайым!.. Сиз керчектен ачсызмы?

Дев: Орманда чокъ аш ёкътыр ки. Не исе, къулакъ асма, барып тереклер къабукъларыны кемиририм.

Амиде: Керек дегиль. Эльбет, эписини берип оламайым, амма барем ярысыны алсанъыз, бу ашлар ачлыкъкъа чаре тапмакъ ярдым этер!

Дев: Керчекми? Шакъа этмейсинъми?

Амиде: Дедим де сизге алынъыз! Эписи бир бу къысметлер сизден бетер бир джанаварларгъа тюшеджек. Бисмиллях, алынъыз!

Дев: Сагъ ол, алем гузели, сагъ ол, ай геджемнинъ ярыгъы!

Амиде: Ёкъ, буны алмаздан эвель сиз сѣз береджексиз ки, адамларны ашамайджакъсыз!

Дев: Хм,.. Я.. Хм... Я пек къарт киши олса!

Амиде: Ашамайджакъсыз!

Дев: Я... Я баргъан ерге къара йымырта къозлагъан яман-яман киши олса?

Амиде: Эписи бир ашамайджакъсыз дедим!

Дев: Ах, сени, айнеджи къызчыкъ, сѣз берем ки, омюр бою адамларны ашамайджам!

Амиде: Айткъанынъз олсун!

Дев: Дюнъя тургъандже тур, мераметли тотай! Санъа сагълыкъ ве берекет олсун! Омюр бою сенинъ ярдымджынъ олурым...

Амиде: Адамларны ашаманъыз, дев агъам.

.....
7. НАТ. АЗБАР – ГЕДЖЕ

Иштиракчилер: Муэллиф, Амиде, Аблай баба, Амиденинъ бабасы, Энвер деде, Зеэрбике, Айтав, Ешилъ пери, Султан, Шаин эфенди, Къарылгъач эфенди.

Кунъдюз. Азбар ичи. Зеэрбике тырнакъларыны боялай, Аблай баба аш бакъа, Айтав сувгъа кетти. Амидени къапаттылар.

Муэллиф: Унерсизге дюнъя тар,
Татлыгъа адджы бере.

Унерсизнинъ фесни бар,

Анджакъ онъа ёл бере.

Огей анасы, кызынынъ къолунда ашнен сепетине бакъмай, ондан сорап биле отурмай, кызычыкны котеклемеге башлай. Геджелернинъ биринде, эр кес юкъугъа далгъан бир вакъытта, огей ана уяна да, коргенлерине шашып къала: къаранлыкъ эвнинъ ичи, недендир ярыкълана экен. Бакъса, не корьсин, кызынынъ сачлары алтын теллерге чевирильген. Заваллы кызычыкъ, не япаджагъыны бильмегенинден, айтмагъа меджбур ола.

Аблай баба: Апайчыгъым, бельки кызымны чыкъарайыкъ. Ойле де учъ куньден берли аранда отура...

Зеэрбике: Арсланчыгъым, шимди оны азат этсек, бир шей анъламаз. Кене бизден озъ къарт эшегине къачаджакъ, тиль къайтараджакъ, фал-ырымнен огърашаджакъ. Шимди кызымыз къайтсын, онынъ да сачлары алтын олса, сонъ бельки йиберерик, оны, яда озю гиберир...

Аблай баба: Не дединъ, джаным?

Зеэрбике: Этни къарыштыр, акъайчыгъым, дедим, къарыштыр, эльбет.

Къапалы арандан.

Амиде: Бабачыгъым, азат эт мени, бабам...

Аблай баба: Апайчыгъым, бельки етер.

Зеэрбике: Текрар-текрар айны шейлерни манъа айттырма, арсланым. Акъыз, сен де чингене агъызымны ачыртма. Сус, отур да къабаатынны тюшюн!

Азбаргъа чапа-чапа Айтав чапып келе.

Айтав: Анайка, анайка! Мен кельдим!

Аблай баба: Хош кельдинъ, кызым

Зеэрбике: Сонъ, кыыз! Айт, эр шейни о айткъаны киби яптынъмы?

Айтав: Яптым, ана, яптым! Бабай, ашамагъа истейим, тез ол!

Аблай баба: Япам да, япам!

Айтав: Анайка, динъле! Къартанайны таптым, агъладым, окюрдим! Сонъра, онынъ башыны бакъа. Акъ сув акъа, сары сув акъа уятмай, ешилъ сув акъкъанда уяттым. Къартанай меним башымны ешилъ сувнен ювды да, явлукънен багълады ве буны сакъын чезме деди.

Зеэрбике: Токъта, я шунынъ сачларыны сары сувнен ювды да.

Айтав: Эээ, ана, фаркъы ёкъ. Энъ эсасы шу къартанай эр шейни япты! Энди алтынбашны къыдыргъан Султан мени тапар ве манъа эвленир! Иии!

Айтав эвге чапып кире. Зеэрбике эеджанлана.

Зеэрбике: Къызым Султангъа къоджагъа чыкъар! Шунунъ сачларыны кесип те, биз де байларнынъ байлары олурыкъ!

Азбаргъа Энвер деде чапып келе.

Энвер деде: Аблай, торуным къайда? Къач кунъден берли ондан не хабер, не тебер эшитиле! Торуныма не яптынъ, акъай сыфатынъдан чыкъкъан сою, айт дедим!

Зеэрбике: Ана, тиленджилер де бизге кельмеге башлады! Аблай, САБЫКЪ къайнатанъны къув, козюм коръмесин.

Аблай баба: Энвер агъа, эр шей яхшы, къызым эвде.

Энвер деде: Анги къызынъ? Меним екяне къызымны неге санъа брген эдим, майлы мышыкъ. Бу арам кельмешек сени аякъ тюбюне ала, сен де бунъа разы оласынъ! Джоюл кет дедим, Амиде!!!

Амиде: Къартбабам! Ярдым эт, мени къапаттылар!

Энвер деде: Къызым, мен келем! Тийменъиз, явурлар, торунымны сенден аладжам, залым! Къызым!

Азбаргъа Султан ве онынъ везирлери келелер.

Султан: Сизни раатсызлайым, багъышларсыз. Неге бу къартийге эзиет этесиз?

Зеэрбике: Султан азретлери, бу делирген, акъылдан тайгъан бир къарт, эр кесге илишип юре, заваллы.

Энвер деде: Бу джады торунымны аджыта. Екяне алтынымны къуртармагъа кельдим, Султаным. Риджа этем, медет этинъиз, акъсызлыкъ, адалетсизликтен къуртарынъыз!

Къарылгъач эфенди: Сус, къарт!

Султан: Къарылгъач эфенди, хаберинъиз бармы, динимизде дейлер, буюклерге урьмет этмеген бизден дегидьдир...

Къарылгъач эфенди къоркъа-къоркъа айла, башыны эге.

Султан: Къартабабам, менден адалет кельмесе, кимден келир. Этерим, амма биринджиден меним суалим. Дейдилер ки, бу эвде алтын башлы бир къыз яшай. Оны къыдыра, къана о?

Зеэрбике: Айтав, къызым! Айтав, тез ол!.. Иына о, Султан азретлери!

Айтав кийинип чыкба, башыны ача ве онынъ сачлары алтын.

Айтав: Омюр бою мен сени, сени мени беклей эдинъ, Султаным! Мен кельдим.

Эр кес шаша.

Султан: Къыз, сенинъ сачларынъ керчектен де алтын. Бу бир муджизедир. Амма мен Алтын баш дегенде, акъыллы бир къызны къыдыра эдим. Сен о дегильсинъ, мен оны танырым.

Айтав: Я меним сачларым алтынъ да, ана коръмейсизми?

Зеэрбике: Алтын, алтын! Озюнъиз тийип бакъынъыз, темиз алтын!

Султан: Алынъыз оларны!

Оларны алалар, олар эписи бир Султангъа ынтылалар.

Султан: Къартбаба, сизге сёз бердим, сёзюмден къайтмам. Торунъыз къайда?

Арандан гузельден-гузель урбаларда чыккъан Амиде.

Амиде: Сизинъ къаршынъызда.

Энвер деде: Къызым! Алтыным, аманым! Сагъсынъмы?

Амиде: Сагъым, дедем... Султаным, сизге эки риджам олур.

Султан: Буюр, гузель, сойле динълейим.

Амиде: Мени сизден алып къачкъан Девни авламанъыз, о кимсеге зарар кетирмез, о меним дсотум.

Султан: Ойле олсун! Экинджи риджанъны айт.

Амиде: Къартбабама кочъмеге истейим, бабам рухсет бермез, огей ана ичюн мен бир эгленджем. Риджа этем, изин беринъиз!

Султан: Бунъа изин берип оламайым.

Амиде: Неден?

Энвер деде: Не ичюн, я сиз адалетни ваде эттинъиз де!

Султан: Чюнки истемейим! Сен деденънен берабер сарайымда яшайджакъсынъ!

Амиде: Неге, сизге де хызмет этеджемми?

Султан: Мен санъа хызмет этерим, сен манъа. Иште, акъайларнен апайлар бирининъ хызметчилери де.

Амиде: Не демек...

Султан: Сен киби акъыллы ве назик бир къызны гедже-кунъдюзге биле алмаштырып берем. Менимки ол, разылыкъ беринъиз къартбаба.

Энвер деде: Сен де оны, огей анасы киби эзмейджексинъми?

Ешилъ пери: Эмез. Олар бири-бирине лыйыкъ олгъанлар! Амиде, мен кетем! Кельген къысметинъе ёкъ деме!

Эр кес тааджиплене!

Зеэрбике: Бу не эди!

Султан: Перилер, Девлет, алтын сачлар! Бу къызны тапкъандже дюнъям чевирильди. Къартбаба!

Энвер деде: Мен перилерге ве тылсымгъа инанмам, амма акъай сёзюне инанырым!

Султан: Алтыным, разы ол, элинъни бер!

Амиде: Разым, Султаным...

Зеэрбике: Ёкъ! Юрмеге ёл тапманъыз! Агъызларынъыздан чыкъкъан ашлар бурунларынъыздан фитилленип чыкъсын! Къашларынъызгъа бит тюшсюн!

Айтав: Анай, анай! Башыма бир шейлер ола! Ааа!

Айтавнынъ сары алтын сачлары къыяргъа чевириле. Эр кес тааджиплене. Султаннен Амиде эвленелер ве той чалыша.

FIN